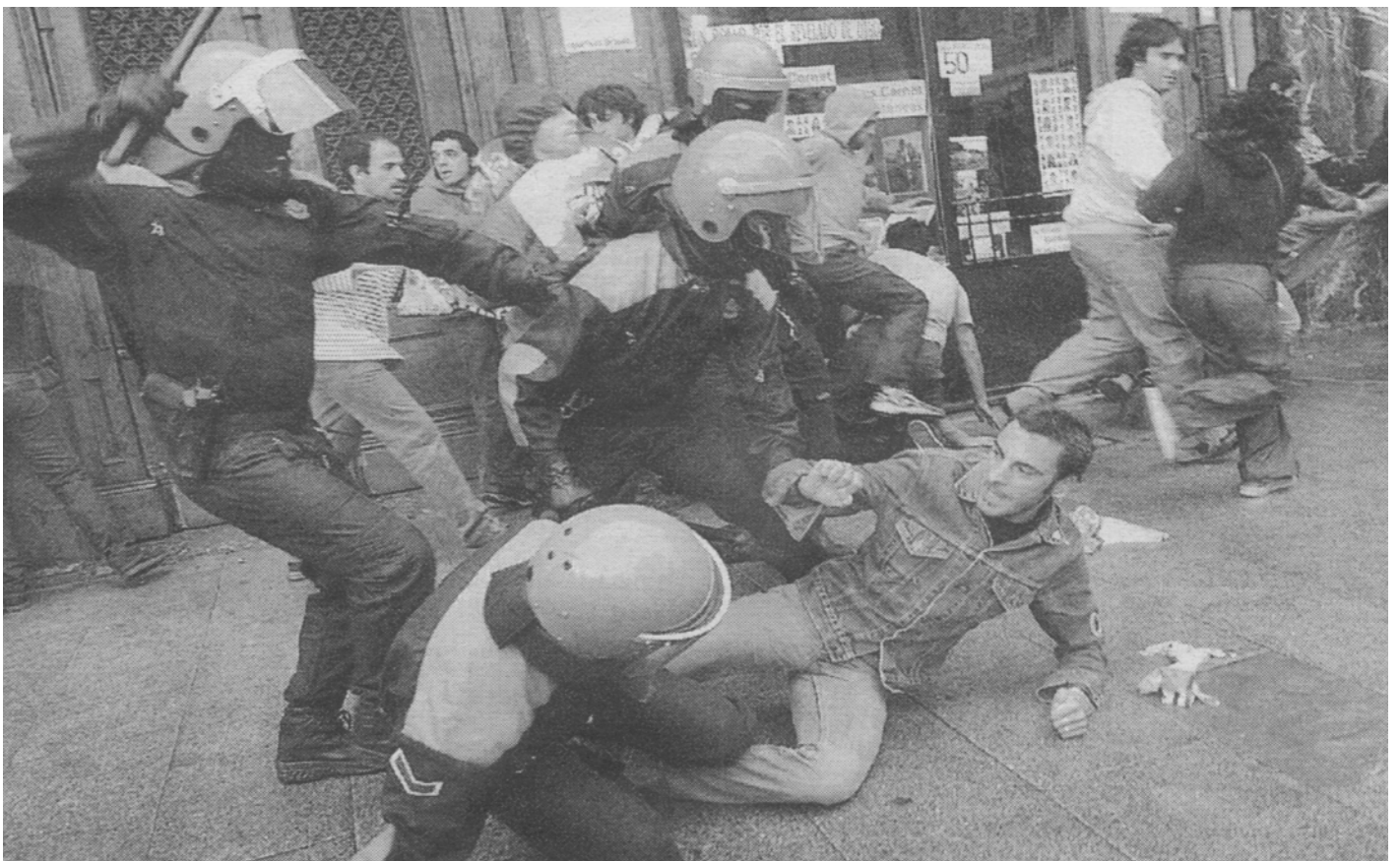

En defensa de les llibertats democràtiques

NO A LA IL.LEGALITZACIÓ DE BATASUNA!!

nº 32 - setembre 2002 - donatiu 1,20 euros

Editorial i bloc central:

No a la il.legalització de Batasuna! pàg 3, 6-7

Política:

Després del 20J cal un pla de lluita unitari. Marxa del 5 d'octubre IU-EuiA davant la il.legalització pàg 4 pàg 5

Internacional:

Argentina, Iraq (davant l'atac imperialista) pàg 8-12

Suplement:

Correo Internacional 95- Elecciones en Brasil

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

A inicis d'estiu es va estrenar "Smoking room" (pel·lícula espanyola malgrat el títol) i en tractar-se d'una joia vam pensar que us la recomanariem des d'aquestes pàgines. Ara comprovem amb sorpresa que ja s'ha caigut de la cartellera i per això us enviarem a veure'n d'altres que s'acaben d'estrenar, però si de cas algun dia la trobeu en vídeo, o bé la reposen en alguna banda... no us la perdeu.

Smoking room

És la primera pel·lícula de dos publicistes, un argentí i un català, i això es nota en la manera com està rodada (si la veieu en un cinema no us poseu a les primeres files, la càmera es mou contínuament i l'enfocament no és l'habitual al que estem acostumats). Quasi tota l'acció transcorre a l'interior claustrofòbic d'una empresa que acaba de ser comprada per una multinacional nordamericana: està prohibit fumar. Un treballador (magnífic Eduard Fernández) recull signatures per tal d'aconseguir que s'habiliti com a "smoking room" una sala que no s'utilitza i així evitar haver de sortir al carrer o pujar al terrat a fumar-se una cigarreta de tant en tant. Les converses entre els treballadors i les pressions de l'empresa, la solidaritat i la traïció, porten a un desenllaç magnífic pel que té de real. Les interpretacions dels actors són la pel·lícula, les seves paraules i els seus rostres, no hi ha res més. Ni res menys.

Us hem fet una llista de pel·lícules que tenen trets en comú: no són cinema de l'anomenat comercial (consumir i vomitar), no són nordamericanes i fotografien la vida, la nostra vida.

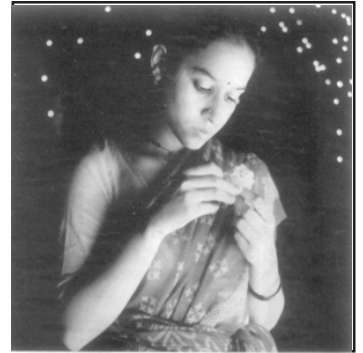
Una d'hindú:

La boda del Monzón (Monsoon Wedding)

Pel·lícula feta a l'Índia per una dona: Mira Nair. Si voleu veure un retrat de la societat de Delhi postcolonial on es barregen la tradició i la modernitat, la cultura anglosaxona i la hindú, aquesta és la vostra. Amb l'excusa dels preparatius d'una gran boda la directora ens explica la història d'una família de classe mitjana del Punjab, i també les seves esperances i els seus secrets. Tota una festa on 67 actors encaixen i s'entrecreuen amb

habilitat tot mostrant diferents aspectes de l'amor, de la innocència i del sexe. Universal, perquè parla de sentiments, angoixes i conflictes que tots tenim, i entenem. Un plaer.

Com a dada curiosa destaca que la versió original subtítolada permet escoltar els actors mentre barregen tres llengües quan parlen: anglès, hindi i punjabí.

Una de francesa:

La curva de la felicidad (Les femmes... ou les enfants d'abord)

El director Manuel Poirier presenta la quotidianitat d'un pare de família de quaranta anys, la seva rutina i la dels seus veïns, i mostra tant l'encant com el dolor de la vida. Al final un diàleg ens serveix de resum: "A la vida hi ha l'amor, els sentiments, el sexe, els nens i els amics. I cadascú s'espavila com pot amb tot això."

Per si encara hi ha algú que no ha descobert l'actor Sergi López, el seu físic rotund i la seva tendresa que es mengen la pantalla. I el seu francès amb accent català.

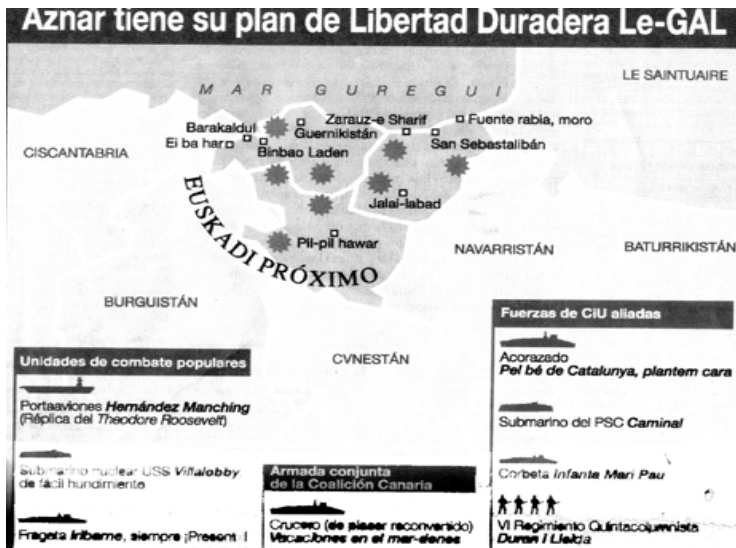
La dada curiosa: Manuel Poirier i Sergi López són un tàndem profitós, és la setena pel·lícula que fan junts.

Una d'alemanya:

Deliciosa Martha (Drei Sterne)

Martha és un personatge solitari, maniàtic, limitat dins la cuina d'un restaurant, i que no sap expressar-se si no és a través dels plats que cuina per als altres. El seu món controlat i perfecte es desestabilitza quan mor la seva germana i s'ha de fer càrrec de la seva neboda, a més la propietària del restaurant contracta un cuiner italià per tal que l'ajudi. Efectivament, és una comèdia gastronòmica amb final feliç.

La directora Sandra Nettelbeck no descobreix res de nou però les imatges ens van recte al cor, amb sinceritat. I amb el punt just de cocció.

El Periódico, octubre 01

Recent casament de la filla d'Aznar...

Amb el procés obert d'il·legalització de Batasuna l'Estat emprèn l'atac més contundent a les llibertats democràtiques de l'anomenada transició. Garzón va anticipar-se dues hores al procés que iniciaven el PP i el PSOE amb la Llei de Partits. Hi ha curses per veure qui és el que es penja la medalla de la il·legalització de l'organització basca. Per la via que sigui –política/Llei de Partits o judicial/Garzón- ens pronunciem decididament contra la il·legalització de Batasuna. En primer lloc perquè deixa davant de la impossibilitat d'organitzar-se i expressar-se quasi 200.000 bascos que al País Basc i Navarra han optat repetidament pel vot a aquest partit independentista, cosa que els ha permès d'obtenir 890 regidors, governar 62 Ajuntaments, amb 15 escons als Parlaments d'Euskadi i Navarra i 1 eurodiputat. En segon lloc perquè obre un camí, que –com ja va passar amb la legislació antiterrorista- s'aplicarà a d'altres organitzacions que qüestionen el règim.

El principal argument del PP i el PSOE per justificar la Llei de Partits, que només han de ser legals els partits que no recorrin a la violència per aconseguir els seus fins polítics, és una fal·làcia. En primer lloc perquè ells han fet demostracions sobrades de violència per a la consecució dels seus fins: impulsant i donant cobertura als atacs d'EUA a la Guerra del Golf, o donant suport a l'embargament a Iraq que és causa de la mort de milers de nens iraquians; establint relacions o negant-se a condemnar Israel i mantenint amb aquell país relacions privilegiades, un Estat que massacra sistemàticament el poble palestí i es nega fins i tot a respectar els processos democràtics més elementals. Però no cal que anem tan lluny, el PSOE, amb ministres dels seus governs implicats en el GAL i els assassinats de militants bascos, o el PP on segueixen militant vells franquistes i que es nega a condemnar el règim de Franco que després de la Guerra Civil i durant els 7 anys que van seguir-la va executar, en multitud d'ocasions sense ni tan sols un simulacre de judici, més de 300.000 persones. El PP i el PSOE són els primers que haurien de ser il·legalitzats si s'apliqués amb rigor la seva pròpia llei.

Però les responsabilitats del gravíssim pas que s'ha fet no es limiten al PP i el PSOE, la pràctica totalitat de les forces parlamentàries ha contribuït a la il·legalització. IU que va pronunciar-se contra la Llei de Partits no està en contra que se li apliqui a Batasuna, va abstenir-se en la votació i manifesta públicament el seu suport al procés obert per Garzón. Però ni tant sols el PNB i EA n'han quedat al marge, perquè encara que hagin tingut una posició contrària tant al procés de Garzón com a la Llei de Partits, han estat ells, amb la decisió del Govern Basc els que ho han aplicat amb l'actuació de l'Ertzantza en el tancament dels locals de l'organització abertzale. No tenien cap altre camí que aplicar la decisió del magistrat? En tenien, podien haver avançat en allò que ells reivindiquen de soberanisme, negant-se a aplicar l'auto de Garzón, cridant el poble basc a manifestar-se fins i tot cridant a disoldre el Parlament abans de negar drets elementals d'expressió i organització.

ETA també ha estat buscant una situació de polarització com la que ara viu Euskadi. Amb l'atemptat de Santa Pola i la seva declaració del 14 d'agost ajuda els que esperaven ansiosament impulsar la il·legalització de Batasuna. La tensió extrema que viu el poble basc i la repressió debilita objectivament el moviment polític

de l'esquerra abertzale, però això no és prioritari per ETA. En aquest sentit la il·legalització de Batasuna pot ajudar a una radicalització de sectors que podrien veure en la lluita armada l'únic camí davant la impossibilitat de la lluita política. El comunicat d'ETA citat ha anat com anell al dit per empènyer més si era possible les acusacions contra Batasuna. Atemptats en casos anteriors, fins i tot en processos electorals també sembla que tenien el mateix fi. Sabien que aïllaven encara més Batasuna, que feien créixer ràpidament el vot PP... però l'objectiu d'ETA no és precisament ajudar a guanyar-se el moviment social sinó només reforçar el paper de les seves accions. Rebutgem tant els mètodes com la política d'ETA que s'han demostrat nefastos pels treballadors i el poble basc.

Tots saben que amb la il·legalització de Batasuna no acabaran amb ETA perquè, ho diguin o no, saben que darrere de l'esquerra abertzale hi ha un sentiment d'opressió d'un poble, i mesures com la il·legalització del 15% de la societat basca les corroboren, fins i tot en sectors que rebutgen els atemptats. Si no hi hagués aquest sentiment ¿les forces que s'han pronunciat per l'autodeterminació i el sobiranisme guanyarien la majoria? ¿o ho farien els sindicats ELA i LAB que certifiquen la mateixa ànsia de llibertat? Aquesta és una realitat que ningú no pot negar. Però el cas és que Aznar tampoc no espera acabar-ho, ell està interessat en primer lloc

... la pràctica totalitat de les forces parlamentàries han contribuït a la il·legalització... - que- no fa sino obrir una terrible espiral de processos arbitraris que només la unitat i la mobilització podran aturar.

en mantenir la seva posició majoritària a la resta de l'Estat espanyol i ha aconseguit aixecar prou odi i elevar les dosis de nacionalisme espanyol com perquè aquesta política que ja s'enfronta al mateix PNB doni bons rèdits. Aquesta és la seva prioritat.

L'anomenat conflicte basc, aquest sentiment que viu en la majoria del poble es resumeix en la negació del dret d'autodeterminació. És a dir que tot i que el Parlament reivindica aquest dret per tal que els bascos decideixin lliurement quines relacions volen tenir amb la resta de pobles de l'Estat, el Govern central i la constitució monàrquica el neguen. I aquesta és l'única solució.

Això és només el començament. De la mateixa manera que la legislació antiterrorista s'ha aplicat ja en la repressió de lluites de col·lectius, la Llei de Partits no fa res més que obrir una terrible espiral de processos arbitraris que només la unitat i la mobilització podran aturar.

Marxa a Madrid del 5 d'octubre

Després del 20J: cal un pla de lluita unitari

A l'octubre s'iniciarà el tràmit per tal que el decretazo prengui forma de llei. El 5 està convocada la marxa a Madrid per part de CCOO-UGT. CGT sembla preparar-se per participar. Però tot això pot acabar sent només testimonial si no s'arrepentja en les assemblees als llocs de treball per a que sigui assumit per tots els treballadors. A més és difícil entusiasmar en una lluita que apareix fraccionada, amb accions puntuals a les quals no se'ls veu continuïtat fins fer enrer a la pla del govern. Per això, ja al juliol dèiem que calia un pla unitari, sense exclusions, que donés continuïtat a la vaga del 20J. Transcrivim l'editorial de LI 31 bis de juliol 02.

Barcelona 20J

Havíem escrit en aquestes pàgines que aquest mes de juny era el més decisiu dels sis anys viscuts amb el Govern del PP. Fins ara Aznar havia viscut sense enfrontaments importants amb el moviment de masses, o quan aquests es produïen quedaven aïllats i parcials, és a dir, sense provocar el rebuig general. Però aquest mes el PP obria tots els fronts: un xoc frontal amb el moviment obrer amb el decret Llei de mesures sobre l'atur que es va respondre amb la vaga general; una confrontació oberta amb la majoria de partits i institucions basques amb la nova Llei de Partits i l'amenaça d'iniciar la il.legalització de Batasuna el juliol; continua oberta la guerra amb les reformes de tot el sistema educatiu, amenaça d'endurir les lleis d'immigració i, per si fos poc, tanca

el semestre de presidència espanyola sense que pugui presentar com a balanç poc o no res, i malgrat això ha servit per a què centenars de milers de persones en manifestacions successives expressessin el seu rebuig a la política capitalista de la Unió Europea globalitzada.

La majoria dels treballadors van anar a la vaga el 20 de juny, això és una evidència tot i la manipulació informativa del govern. La vaga va ser un èxit i hi ha dades que són incontestables, no només les centenars de milers que van sortir al carrer el 20 sinó que això també queda reflectit en la caiguda del consum d'electricitat i gas. En el primer cas va caure el 19'8% respecte d'un dia laborable, com passa els diumenges, segons el sector mateix. Si la despesa és com un diumenge es pot concloure que encara que la vaga no va ser total –els diumenges hi ha gent que treballa–, va ser del tot majoritària. El gas confirma el mateix amb una caiguda del 22'9% de mitjana, que va arribar a superar el 40% a Madrid i el 32'6% a Catalunya. Van encapçalar la vaga els treballadors de la indústria i el camp del sud, amb els transports i la construcció. En els serveis la vaga va ser més desigual.

Aznar pensa que si controla els mitjans de comunicació centrals i fa que aquests diguin el que ell vol, la realitat ja canvia segons els seus dictats, però la realitat és més tossuda que la propaganda oficial. El Govern nega la vaga i arriba al ridícul quan dona les xifres de les manifestacions, la qual cosa és en si tota una provocació i una declaració de guerra. Si el Govern –tal com sembla– segueix sense moure's gens en el decret sobre desocupació que es tramitarà com a llei a l'octubre, s'anuncia una tardor calenta, perquè obliga les direccions sindicals a respondre, a no ser

que vulguin deixar-se passar el corró i perdre la poca credibilitat que els queda.

No hi ha cap altre camí que preparar la mobilització.

El mes de juny s'ha tancat amb la manifestació massiva del 21 de juny a Sevilla contra la cimera de la UE. Però l'ofensiva del Govern i la reacció del moviment de masses no tindrà vacances. Ara el centre polític es desplaça cap a Euskadi davant la possible i anunciada il.legalització de Batasuna. És lamentable la divisió que es manté entre el moviment obrer i la lluita dels pobles pels seus drets democràtics. Aquesta divisió –que no existia en la lluita contra Franco– és ara la principal debilitat, però els grans partits i les direccions sindicals de CCOO i UGT ja fa anys es van sotmetre a la Monarquia centralista i van abandonar la lluita per la llibertat dels pobles.

Tornant a la continuïtat necessària de la vaga del 20 de juny, el SOC és el primer que ja té una convocatòria, Diego Cañamero va avançar que "l'Assemblea General d'aquest sindicat ha decidit iniciar l'11 de juliol que ve una marxa a Madrid per muntar una acampada indefinida a la capital madrilenya en senyal de protesta pel decret sobre la desocupació aprovat pel Govern que presideix José María Aznar." Aquest hauria de ser un objectiu de tot el moviment obrer, s'ha de preparar una **gran marxa a Madrid**. També hi ha convocatòries de manifestacions el 15 i 16 de juliol i per setembre i octubre, però el que cal és un **pla de lluita** que coordini realment tots els que estem per aturar el Govern, un pla **unitari**, sense exclusions, que doni continuïtat a la vaga del 20 de juny per obligar el Govern a fer marxa enrere.

Piquet del 20J
Foto cedida per Antonio (Sanitat-CGT)

IU- EUiA davant la il.legalització

Abstenció i suport a Garzón

El passat 26 d'agost, amb l'abstenció d'IU a les Corts davant la proposta del PP d'il.legalitzar Batasuna, es posava una altra fita en el camí d'aquesta formació d'abandonar velles banderes i reivindicacions obreres i democràtiques, per a donar suport al règim monàrquic i el govern del PP. Per a molts vells militants, no era una més sinó la gota que vessava el got de les decepcions i els portava a enfilar el camí cap a casa. És comprensible però "no és amics no és això, pel que van morir tantes flors...". Cal construir l'alternativa obrera que conseqüentment enfronti aquest govern i aquest règim enemics dels treballadors, els pobles i les llibertats.

Llamazares va tenir el llastimós paper d'argumentar el seu vot amb la crida indiscriminada als "demòcrates" que van fins al PP, recordant-nos la seva presència al costat seu a la Puerta del Sol encapçalant una esquelètica manifestació de suport al *front antiterrorista internacional*, que venia a justificar als botxins iankis de la guerra contra Afganistan. Com llavors, no hi ha terceres vies, sinó que l'abstencionisme porta a IU a ésser còmplice objectiu del poder imperant: en aquest cas, l'antidemocràtic govern del PP, el del darrer decretazo, l'amic de Sharon, el del règim que nega l'autodeterminació dels pobles...

És trist per als treballadors i els pobles, i burocràtic per als militants, quan la posició votada pels òrgans d'IU davant la Llei de Partits era el vot en contra. Com pot ser que en aplicació d'un mandat contra la llei s'arribi a una abstenció quan aquesta s'aplica? Però per fer-se aquesta pregunta ja estan les veus crítiques d'IU i l'EUiA que clamen al cel.

enllà. Perque resulta que també és posició d'IU que una cosa era la Llei de Partits, en contra de la qual es van posicionar, i l'altra el procés d'il.legalització portat a terme per Garzón amb el Codi Penal a la mà. De fet, aquesta és també la posició d'IC que, havent votat en contra a les Corts, recolza la via judicial.

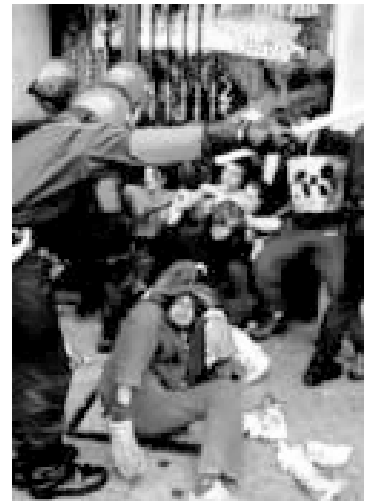
I en aquest terreny, la *Corriente Roja* a nivell estatal -a la qual s'inscriu *Rojos i roges* a nivell català- no és gens clara, perque ni ho esmenta.

Aquí cal preguntar-se: són camins independents? És que el Codi Penal respon a alguna cosa diferent que la nova Llei de Partits? No. La qüestió és que IU, en el seu moment, va votar la reforma del Codi Penal i la Ley de Enjuiciamiento Criminal, del bracet del PP, PSOE, CiU... El cercle legal es va tancar amb la Ley del Menor. Com s'ha denunciat reiteradament, aquestes lleis conformaven un estat policial on es criminalitzava qualsevol posicionament contrari als interesos del règim monàrquic i del govern de torn, el del PP en els darrers anys. D'aquí la criminalització dels moviments socials, des dels okupes als d'anti-globalització, passant pels anti-feixistes del 12 d'octubre, sindicalistes com Laura Riera de la CGT, o els companys d'UGT jutjats per haver obert una pancarta al Parlament Valencià... La trista qüestió és que des de fa anys, no només el PSOE sinó també IU -en aquell moment IC encara hi era-, la presentada com esquerra institucional, ja havia plegat les seves banderes democràtiques en nom d'uns vots mediàticament aconseguits que se seguien perdent, i d'uns càrrecs dels quals vivia l'aparell. No és doncs d'estranyar que aquest ara votin que s'apliqui la llei que ells mateixos van votar: el Codi Penal.

La qüestió llavors no és d'incoherència de l'aparell d'IU i

d'EUiA, sinó d'aquelles veus crítiques que diuen voler altres coses. És el cas de les corrents més amunt esmentades. Només que resulta que no es pronuncien sobre aquest punt. Lamenten "l'equivocació" de Llamazares a l'abstenir-se, denuncien la seva decisió burocràtica... parlen contra la il.legalització i per l'autodeterminació, però quina és la posició que prenen davant de Garzón? Quina la posició davant la consideració de Llamazares de que la via penal és "l'alternativa democràtica" a la Llei de Partits contra Batasuna? És que negar l'expressió a 200.000 bascos via el Codi Penal és democràtic? Davant un fet tant greu que atenta contra els drets democràtics més bàsics, tant d'organització com en els últims dies inclús de la més mínima expressió arribant a prohibir les mobilitzacions que s'oposin a la il.legalització... la Corriente Roja no es pot quedar en laments, ni parlar d'equivocacions, ni silenciar el recolzament de l'aparell a Garzón, si no vol quedar convertida simple perepunyetes que fa l'immillorable servei d'ala esquerra a l'aparell que diu denunciar. Davant de fets tan greus cal enfrontar l'aparell cridant a la militància a trencar amb aquesta política. Des de la nostra perspectiva, fa temps que IU, i l'EUiA, no és l'alternativa d'esquerres que per a molts companys era, però fets com aquest ho fan més obvi per a molts que hi creien i que,

any rera any, agafen el camí de l'escepticisme i mar-xen a casa. Cal frenar aquest degoteig de lluitadors posant mans a l'obra de construir l'alternativa real d'esquerres que els treballadors i els pobles de l'Estat espanyol necessiten.

Es això per a IU lo democràtic?

Llei de Partits, *auto* de Garzón

No a la il·legalització

La difícil discussió de que no hi ha solució sense autodeterminació

En sectors importants de la classe obrera es veuen amb molta distància les reivindicacions d'autodeterminació i, més encara, perquè ara s'haurien de mobilitzar contra la il·legalització de Batasuna. Lamentablement el paper dels dos partits majoritaris entre els treballadors i les direccions de CCOO i UGT, juntament amb la política nefasta d'ETA, expliquen aquesta evolució. I diem evolució perquè aquesta no era la situació fa 27 anys, en el final del franquisme amb Franco. Aleshores la lluita de la classe obrera contra el franquisme alçava tots els drets democràtics, inclòs el de l'autodeterminació nacional. Era la posició fins i tot del PSOE, per no dir del PCE, com ho era també la dels sindicats.

Per què aquesta evolució cap a la divisió? En primer lloc perquè els dos grans partits van abandonar la via de la *ruptura* amb el franquisme i es van prestar a la *reforma*, i amb aquesta van tenir com a objectiu assentar la monarquia i la seva Constitució. I així com Franco va deixar *lligat i ben lligat* el seu successor, en la Constitució va imposar-se la cosa de l'Espanya indivisible, i allà va començar un treball profund d'aquestes organitzacions i els sindicats que controlaven per separar la lluita pels drets nacionals de la classe obrera. Segons ells amb les autonomies, que era el màxim que estava disposat a consentir el centralisme monàrquic-franquista, s'havien de donar per acabades les reivindicacions

nacionalistes. El PSOE va anar-se despullant -alhora que de tota política anticapitalista- de tota reivindicació en defensa dels drets nacionals (encara ara les joventuts del PSE-PSOE defensen l'autodeterminació). Una mica enrere el seguia el PCE desmantellant les reivindicacions que van ser senyeres contra Franco.

Al seu esforç -òbviament i al del règim- s'hi ha d'afegir la col·laboració esplèndida que han rebut de la política de Batasuna i les accions d'ETA. Els primers, després d'accions de suport a lluites populars com a Marinaleda que van provocar sentiments de solidaritat, van abandonar aquesta línia i van sectaritzar la lluita basca contra tot allò que fos espanyol (sense distingir classes), alhora que tota la seva part anticapitalista i pel socialisme del programa s'anava diluint. Mentre les accions d'ETA aconseguien anar posant en contra el poble d'altres zones de l'Estat i sectors del poble basc, permetent que de mica en mica els governs centrals i el règim anessin guanyant el carrer. Així es va passar de les poderoses mobilitzacions contra els processos de Burgos, on la major part de la classe obrera va fer seva la defensa dels acusats abertzales de finals de l'any 1970, a la situació actual en què la majoria als carrers de tot l'Estat surt a condemnar ETA sense pal·liatius.

Qui s'ha beneficiat d'aquesta separació entre classe obrera i drets nacionals? En primer lloc la Monarquia que ha vist com s'assentava, en segon lloc la burgesia nacionalista a Catalunya i Euskadi (CiU i PNB) que ha trobat el terreny que abandonava l'esquerra per assentar el seu govern autonòmic. O sigui, nefast per als treballadors. Ara el reforçament és tan gran que el PP pot ressuscitar parts del discurs franquista i emprèn la recomposició

del nacionalisme espanyol ranci que van haver d'amagar durant tota la transició per l'odi que provocava la vella dictadura.

Però la realitat continua imposant-se a Euskadi: la majoria de la societat ha votat una vegada i una altra partits que es declaren sobiranistes, fins i tot els seus dos sindicats majoritaris (ELA i LAB) s'han pronunciat sempre pel dret d'autodeterminació. Aquest és el dret central que reclamen també Batasuna i ETA, i es tingui la posició que sigui respecte dels atemptats -que nosaltres també rebutgem- ¿no és obvi que no es pot aixafar aquest sentiment i alhora dret manifestat de multitud de formes pel poble basc? Aquesta és l'única solució i la que s'hauria d'inscriure en la lluita de tota la classe obrera contra tota opressió, en canvi si no ho fa l'opressió d'un poble i d'una part de la classe obrera que viu allà és un instrument d'enfortiment de l'opressió a tot l'Estat. Ja ho veurem: tant com es cargola a Euskadi, tant s'envalenteix el PP en el seu caràcter reaccionar, ja sigui en el terreny laboral, en el d'immigració, o en el que sigui.

El problema nacional a l'Estat espanyol és una de les tasques clau de la revolució, i la posició del moviment obrer respecte les lluites per la sobirania nacional dels pobles ha estat una discussió permanent. És per això que recordem la carta de Marx:

"La classe obrera anglesa no podrà fer cap pas endavant decisiu a Anglaterra mentre no s'alci contra la política irlandesa de les classes dominants. I no només ha d'ajudar els irlandesos, sinó que ha de prendre la iniciativa, (...)

Si no fa això el poble anglès serà un instrument de les classes dominants, perquè haurà d'actuar amb elles contra Irlanda." Carta a Kugelmann 28 nov. 1869.

... terrorisme d'estat de Batasuna!

La posició del Govern basc (PNB, EA, EB-IU)

És en les decisions estratègiques que les paraules deixen pas als fets i on no queda espai per posicions intermèdies. Les declaracions del

Última mani "legal" de Batasuna. 24/8/02

PNB havien sonat fort tot l'estiu, però va arribar l'hora de la veritat i el Govern basc tenia dues opcions: o aplicar la decisió de Garzón i

provocar una terrible fissura a Euskadi molt difícil de cicatritzar, o negar-se a aplicar l'ordre de tancament de locals de Batasuna i enfrontar-se a les institucions de l'Estat. La segona opció l'obligava a avançar en el terreny de la reivindicació de sobirania que tan agita, i tenia diverses possibilitats, negar-se a enviar l'ertzantza i esperar les passes del Govern, cridar el poble basc a recolzar la seva posició, fins i tot arribar a la dissolució del Parlament basc i anticipar les eleccions amb la il·legalització damunt de la taula. Va optar per la primera via i va acatar les decisions de Garzón abans que les decisions del Parlament basc que s'havia pronunciat contra la il·legalització. La burgesia basca demostra que, abans que basca, és sobretot burgesia.

Ara amenacen, com a contrapartida, amb l'exigència de les transferències al Govern central, però aquesta exigència només sona a justificació davant de les mesures que acaba de prendre contra un sector molt significatiu del poble basc. Les transferències en curs són 27, de les quals algunes ja les està gestionant

a la pràctica encara que sense els fons de Madrid, en altres casos es tractaria de duplicar les gestions, i en altres l'aplicació seria molt difícil. Però el Govern del PP sap que el PNB ha debilitat la seva única carta davant de la intransigència de Madrid, ¿a qui convocarà el PNB per exigir al govern central aquestes transferències? No només és Batasuna que ha estat colpejada sinó també el PNB ha quedat més aïllat.

Des de la posició dels treballadors encara és més lamentable el paper d'EB-IU. Si abans ja era rebutjable la seva presència en un govern per l'aplicació d'un programa econòmic completament burgès, ho és ara que ni tan sols és capaç de defensar les llibertats democràtiques amb coherència i acaba essent l'instrument de l'Estat per imposar aquestes mesures contra el poble basc. Només li faltava la posició d'IU a les Corts, amb l'abstenció en l'aplicació de la Llei de Partits, el suport a Garzón i el suport explícit a formar altre cop el front dels demòcrates davant del terrorisme.

¿Què farà aquest partit, anomenat d'esquerres, si Garzón també decideix la il·legalització de LAB que avui representa més del 15% de la classe obrera a Euskadi?

També a la *Diada*, en defensa de les llibertats democràtiques:

No a la il·legalització!

El maig es va constituir a Barcelona la Plataforma en defensa de les llibertats democràtiques per a enfrontar la llavors imminent Llei de Partits. La Plataforma, de la que LI és component, va convocar la manifestació del 16 de juny. Davant dels processos d'il·legalització impulsats per les Corts i per Garzón, la Plataforma va convocar un altre concentració el passat 26 d'agost.

La propera cita és l'Onze de setembre, la Diada, on es participarà tant en els actes del 25è aniversari en el Fossar com en un bloc unitari contra la il·legalització, en la manifestació de la tarde. Com a LI, allí estarem i allà os esperem.

Barcelona, manifestació del 16 de juny

Després d'Avellaneda i amb l'avançament electoral,

Segueix la revolució argentina

Del 20 al 22 de juliol el FOS, secció argentina de la LIT-ci va realitzar el seu II Congrés. Vam assistir-hi com a LI, participant en els debats i apropant-hi els diners recollits per les companyes i companys de Rubí en suport a la revolució argentina. D'aquests debats i de les resolucions en parlarem en el pròxim número de LI ja que fan anàlisis i proposen política per un període més llarg de temps. Però producte d'aquest viatge, vam fer aquesta entrevista que arrenca de la mobilització piquetera al Pont d'Avellaneda el 26 de juny i dona elements per entendre la situació que acaba de portar al avançament electoral a març 03, no només de les presidencials sinó també de la renovació del Congrés. Entrevistem en Daniel, jove piquetero de Comodoro Rivadavia, membre de la coordinació estatal del Bloque Nacional Piquetero i company de la direcció del FOS.

LI- ¿Qui i per què va convocar els talls que van donar lloc als enfrontaments d'Avellaneda que van acabar amb els dos morts?

D- Els convocants van ser el Bloque Piquetero Nacional, amb la Coordinadora Aníbal Verón, el

Movimiento de Castells i el Movimiento Barrios de Pie que és un sector de la CTA. Era per diverses raons, una de les quals era l'augment del valor de la cistella familiar dels plans dels Caps de Llar que està en uns 30\$; una altra la universalitat del subsidi perquè en donen a 1'6 milions de desocupats i n'hi ha 4 milions; després que es lliurin aliments als menjadors i als projectes comunitaris d'aquestes organitzacions (bloqueres comunitàries, fabricació de *machimbre*, al Chaco hi ha una gran quantitat de terres expropiades produint mandioca i la idea era fer un mercat paral·lel...). Molta gent havia quedat fora dels plans dels i les Caps de família de les diverses organitzacions, perquè els plans es

negocien en una mena de mesa de concertació en què hi ha l'església, la CCC d'Alderete, la CTA, la CGT, una pila d'ONGs, la FTV -Federación por la Tierra y la Vivienda- de D'Elia... però cap de les organitzacions que van convocar el 26, vam mobilitzar a tot el país com a part del pla de lluita votat al Congrés del Bloque Nacional Piquetero del mes de juny i que seguia amb una campament per al 15 de juliol que ara ha quedat endarrerit per al 4 d'agost.

LI-¿Pots comentar què agrupa o què és cada grup?

D- Aníbal Verón és una agrupació de diversos grups de desocupats de Capital, Gran Buenos Aires i sectors de la Plata que en conjunt mobilitza 7.000 persones, encara que cada grup té formes diferents de treballar. El moviment de Raúl Castells és sobretot de desocupats però també té jubilats, es diu Movimiento Independiente de Jubilados y Desocupados (MIJD), és una ruptura de la CCC que a nivell nacional mobilitza entre 10.000 i 15.000 persones i és molt fort a la conurbació de Buenos Aires. El seu principal dirigent porta més de 1.000 dies a la presó per talls de carreteres, ocupació d'edificis públics... Barrios de Pie és un sector orientat per Patria Libre -nacionalista, frontpopulista- que actuaven dins de la FTV de la CTA i van ser-ne expulsats per participar en les accions del 26, però ja estaven tenint diferències amb d'Elia per la manera de distribuir els plans que donava el govern i plantejaven que s'havia de lluitar per la dignitat. Mobilitzen unes 4.000 persones. Després hi ha el Bloque Piquetero Nacional que és el sector més heterogeni però el més polític de tots, amb una resolució programàtica votada i va ser el factor unificador de tots els altres. El Bloque Piquetero va realitzant accions des d'abans de la caiguda de De la Rúa. Reuneix el Polo Obrero, el MTL del PC, CUBAS, Teresa Rodríguez, i els grups piqueteros de l'interior.

LI- Dins dels piqueteros de l'interior, vosaltres parleu sempre de Mosconi com "escola de piqueteros" ¿per què?

D- És clar, perquè el nostre model és Mosconi unificat amb Cutralcó... Ells arrenquen treball genuí a les petroleres multinacionals, i tenen un programa que va de les reivindicacions mínimes al govern dels treballadors i el poble, no pagar a l'FMI, no al ALCA, la II independència... és un moviment molt polititzat dins del Bloque Piquetero. Allà tallaven els accessos a les refineries exigint treball real. Amb el temps -es passaven 25 o 30 dies als talls- van començar a aconseguir feina. Ahora, van aconseguir ser un punt de referència important pel sector obrer, aleshores els delegats dels sindicats anaven a discutir amb la UTD-Mosconi totes les qüestions. Un exemple és que els treballadors d'un hospital tenien un interventor molt autoritari, i van anar a parlar amb la UTD, van fer una assemblea conjunta i van anar tots a l'hospital fins aconseguir que renunciés l'interventor i a l'assemblea van nomenar un dels treballadors a qui tenien confiança com a director. Això mateix amb la construcció: els contractes que fan les petroleres els abaixen amb el conveni de la construcció -que és el més baix de tots- i l'hora de feina es paga a 80 centaus de peso. Van fer un gran piquet, en el qual va morir Aníbal Verón que era un conductor d'autobús, exigint que augmentessin el conveni i van aconseguir passar dels 80 centaus a 2'5 pesos -era a més l'any passat quan el peso era equivalent al dòlar-. Producte d'aquesta lluita, a tota la regió -Tartagal, Aguaray, Pocitos, Salvador Massa i Gral. Mosconi- el conveni és de 2'5 pesos/hora. Com que tots els treballadors de la construcció anaven a la UTD, el buròcrata de la UOCRA -sindicat de la construcció- va voler defensar el conveni estatal, va haver una gran mobilització i, quan van arribar al gremi, el buròcrata va dir-los que

sabia què passaria així que va donar-los les claus i va nomenar-se una comissió. Així passà amb tots els conflictes, i això va arribar fins al punt que la *Municipalidad* va haver de tancar les portes perquè la UTD Mosconi feia més obres, i repartia feina i negociava amb les multinacionals, que la *Municipalidad*. És també l'exemple més avançat de l'autodefensa armada (en la repressió a un piquet, la policia va matar dos piqueteros, però ells van ferir de bala a les cames 17 policies, que al final van haver de retirar-se). Són un referent tan gran que als piquets en són 7.000 d'una població de 20.000 persones. Les seves accions són de masses i violentes, però sempre en funció de defensar tot el poble. La part lamentable és que aquest sector està molt aïllat, perquè estan envoltats per la gendarmeria, i això és un problema i la raó per la qual es va crear el Bloque Piquetero: per estendre el que hi ha a Mosconi.

LI- Als diaris de l'Estat espanyol van presentar els piqueteros del pont d'Avellaneda com els sectors violents, fins i tot algun com els trotsquistes violents. Com us plantegeu el tema de la violència al Bloque Piquetero?

D- Aquí el govern també ho diu. Nosaltres li diem que veuen l'última cosa, que no veuen el procés. Nosaltres abans d'arribar al pont, vam fer una pila de coses: reunions als barris amb els desocupats per organitzar-nos, després veure quins problemes tenim, d'això vam treure un plec de peticions al govern, i vam baixar tots a lliurar-lo, vam esperar i no hi havia resposta. Només després d'això es van prendre les mesures més dures –com tallar els ponts, les carreteres o ocupar un edifici públic-, després d'això ens reprimeixen i aleshores ens diuen “vosaltres sou els violents perquè esteu ocupant un edifici públic”. Nosaltres no volem la violència per la violència mateixa, hem de defensar les nostres organitzacions i la nostra gent. Per això es distorsiona, perquè no anem directament al xoc, sinó que portem un procés d'organització i tenim una seguretat interna per defensar des del més vell, als nens o les dones i a nosaltres mateixos. Per això fem cordons de seguretat, per defensar-nos tant de l'atac de la policia com

d'altres grups que es poden infiltrar. També altres organitzacions piqueteres, com la CCC o la FTV, ens acusen de violents perquè anem amb pals, amb la cara tapada i amb una columna de seguretat al davant. I això és així per dos motius: un, nosaltres duem els mocadors per protegir-nos del fum de las cobertes –quan cremem cobertes se'ns fa difícil respirar, aleshores ens protegim- i la segona raó és que com que la policia ens ve a buscar als barris, ens tapem la cara perquè els sigui més difícil reconèixer-nos als barris. Perquè els seguiments i les citacions posteriors són el pa de cada dia. No ens tapem la cara per enfrontar-nos sinó per aquests dos motius.

LI- Tornant a Comodoro, quina és la vostra feina quotidiana?

D- En primer lloc, el govern lliura bosses d'aliments producte de mobilitzacions de fa 4 o 5 anys enrera -van ser mobilitzacions de 5.000 persones de petrolers, desocupats...- i el govern va arribar a lliurar 15.000 o 20.000 bosses. Després va baixar la mobilització i es va quedar en les 8.000 d'ara. Però com que amb això no n'hi ha prou, comencem a plantejar anar als supermercats. La discussió era: ¿saquejos o peticions? Ni saquejos ni peticions: ens situem a la porta tot exigint una bossa per persona present i no marxem fins que ens la donin. Com que no entra ni surt ningú, normalment el gerent rep una comissió que ja s'ha decidit a l'assemblea, i el gerent ens diu que no és la seva política fer donacions i nosaltres diem que ja ho entenem però que tenim gana i que mentre no ens ho donin no entrarà ni sortirà ningú del supermercat. Després de 3 o 4 hores apareixen els aliments. El problema que se'ns genera aleshores és la distribució. El criteri és: persona mobilitzada, persona que li toca alguna cosa. Però cada assemblea per barri decideix què fer amb la quantitat de bosses que li toquen pels que havia mobilitzat. Allà es decideix, per exemple, que les persones malaltes sempre es compten com a presents, casos especials de gent que estigués fent alguna cosa -una *changa*- que no va poder-hi ser, o gent que no hi participa però que ho necessita molt, aleshores es posa tot a consideració de l'assemblea i es reparteixen les bosses del barri

entre els que hi van anar i aquells casos que ha considerat l'assemblea. Així que si s'han portat 50 bosses però les persones que ha votat l'assemblea sumen 57 o 58, es reparteixen els 50 entre 57 o 58 parts. Després es forma una comissió que és la que va a lliurar el menjar i fan firmar per constatar que s'ha lliurat. Però no sempre anem a buscar aliments, només quan la gent ho diu. Altres vegades es consensua que no és tan urgent, depèn de les necessitats.

Pel que fa a sanitat, com que som tots desocupats, paletes o jubilats, tots anem a parar a l'Hospital Públic i la queixa era que no hi havia medicaments. Aleshores, què vam decidir? Vam anar amb la comissió interna de l'hospital i ens comenten que a l'hospital hi havia una mena de laboratori que podia elaborar medicaments, i que el que no hi havia era una fraccionadora. Així vam decidir amb els treballadors i amb la coordinadora de desocupats

Pintada del FOS a Comodoro Rivadavia

fer un piquet a la carretera davant de l'hospital exigint, no al govern sinó a les multinacionals, que possessin els diners i els vam avisar que si les petroleres no posaven els diners fariem els piquets als equips que hi ha als camps de petroli de Comodoro, no per feina sinó per la fraccionadora. Així que amb una setmana van arribar els diners perquè no volien que anéssim a fer els piquets.

LI- A les accions no tothom ho deu veure igual, com decidiu?

D- Això ens va passar en la pitjor repressió que hem patit a Comodoro: vam tenir 48 ferits i 38 detinguts perquè un grup de 5 o 6

(...)

(...)

va tallar tot sol, i van posar-se a tirar pedres provocant la repressió. Això va crear molt de malestar a tota la coordinadora. Un sector dèiem que no els podíem enviar al front amb la policia, un altre deia que érem rucs perquè de fet n'érem més... i es va decidir fer seguretat interna. De cada barri es resol què anem a fer, com hi anem... i decideix l'assemblea. I es vota el grup de seguretat interna i externa, que són aquests que es veuen amb els pals i la cara tapada. I a l'acció diem què s'ha resolt a l'assemblea: anem a fer això i això altre, i s'ha resolt fer-ho així... i si hi ha individus que comencen a fer una altra cosa, aleshores un parell de representants del grup de seguretat parla amb ells i els raona que si volen aliments han de lluitar tal com ha resolt l'assemblea, tots junts, i els fa decidir si estan amb la gent o contra la gent. I si no entren en raó se'ls convida a sortir de la columna, se'ls diu que no els delatarem, i que els pals que tenim els farem servir contra ells. I quan veuen a tot el grup de seguretat i la gent donant suport, o marxen o obeixen. També amb l'alcohol o les drogues: els fem fora per una qüestió de seguretat, perquè quan ens reprimeixen es converteixen en un perill doble. Els diem que no és moment de discutir, quan estiguis bé torna i en parlem.

LI- Fruit d'aquesta repressió hi ha una gran quantitat de detinguts i processats, pots comentar-ho una mica i també si hi podem fer alguna cosa?

D- S'estima que hi ha entre 4.000 i 5.000 processats, encara que no està ben centralitzat. La major part no vénen de detencions a les accions sinó que, com et deia abans, són citacions que ens fan després dels piquets: presumpte tall de carretera, presumpta sedició a la pàtria (per exemple a Trelew, fugint de la policia van passar la tanca de la base militar) Per això s'està intentant fer una campanya internacional que serveixi d'ajuda.

A la coordinadora de Comodoro tenim 8 companys processats, només dels darrers mesos, però n'hi ha més de 30 que vénen des del 99. A Bahía n'hi ha 119, la majoria detinguts quan el tall a la refineria de Repsol... Del FOS, a Comodoro en som 5, un altre a Trelew, a Bahía 5 més... En fi, seria molt important si ens podeu donar un cop de mà en aquesta campanya contra els processos.

L'atac dels EEUU a Iraq és imminent

Parem l'agressió imperialista

Bush ha posat en marxa la maquinària bèl·lica del seu imperi contra Iraq. Intenta justificar el seu pla d'invasió amb l'argument que aquest posseeix armes químiques, biològiques i fins i tot nuclears que amenacen la seguretat del món (com si l'arsenal d'armes nuclears d'EEUU no fos una amenaça per a la humanitat i no fos suficient per fer estallar el planeta diverses vegades). Ni tant sols accepta la invitació del govern iraquí als inspectors de l'ONU. Vol atacar ja i el govern britànic també se subordina al pla del seu cap ianqui. Així doncs, l'atac imperialista a Iraq està a l'ordre del dia. Bush i Blair pensen que els seus aliats, des d'Europa fins als països àrabs, tot passant per Rússia i la Xina (els quals de moment prefereixen esgotar les "vies diplomàtiques" per acabar amb Saddam) se sumaran al vagó imperialista "pel camí". Al menys el vice-president de Bush, Dick Cheney, i el seu secretari de defensa, Donald Rumsfeld, afirmen estar convençuts d'això.

Hipocresia absoluta

Si tota l'argumentació sobre l'amenaça iraquiana s'hagués fet en els anys '80 portaria algunes veritats innegables. Doncs, tant en la guerra contra Iran com en el genocidi dels kurds, Iraq acostumava utilitzar armes químiques i bacteriològiques. Llavors, no tant sols tenia la seva indústria bèl·lica en peu, sinó que també comptava amb el recolzament del govern d'EEUU. Les empreses nord-americanes, i també les europees, estaven implicades en el desenvolupament del programa iraquí de les armes de destrucció massiva durant tota la dècada. Tant l'administració de Ronald Reagan com la de Bush pare animaven a les companyies americanes del sector de l'armament per a invertir a l'Iraq. En aquest període Saddam fou considerat com un heroi que lluitava contra una "revolució islàmica" que posava en perill els interessos imperialistes a l'Orient Mitjà, això és, a la terra del petroli. També dotzenes d'oficines nord-americanes a l'Iraq subministraven al govern de Saddam informació secreta sobre Iran i actuaven com a assessors de l'exèrcit iraquí que va matar més d'un milió d'iranians als deserts del Golf.

Quan Saddam el 1988 va massacrar més de 5000 kurds a Halepche (nord d'Iraq) amb núvols de gasos químics, el món imperialista es va limitar a lamentar la incidència, sense pensar ni un moment en criticar l'amenaça que representava el govern iraquí sobre els pobles oprimits de la zona. I ara, és a dir, després de la Guerra del Golf, durant la qual tota la indústria iraquiana va ser destruïda i després de deus anys de permanent bombardeig i bloqueig, els imperialistes sostenen que el poder bèl·lic iraquí està amenaçant el món. A més, durant tot aquest període, els inspectors

Aquest estiu companys i companyes nostres han estat a **Palestina**. Els informes i entrevistes que han realitzat ocuparan espai especial en el proper LI.

Per a finançar la campanya de solidaritat amb Palestina que estem realitzant estan a la venda mocadors palestins, al preu de 6 euros.

Recolza-la i compra'ls!

en defensar l'agressivitat nord-americana davant els seus electors que, cada vegada més, qüestionen l'imperialisme pels crims que cometen en nom de la "democràcia".

La tercera dificultat per a Washington serà buscar la manera de superar les reticències dels països àrabs. En la seva última reunió al Caire, la Lliga Àrab es va declarar en contra d'un atac a Iraq, advertint que aquesta acció "obriria les portes de l'infern en el Pròxim Orient" i tindria conseqüències

"més enllà de la regió". Els governs àrabs ja coneixen bé els sentiments d'odi dels seus pobles cap a EEUU per la seva actitud agressiva i el recolzament que dona al govern israelià en el genocidi que aquest porta a terme a Palestina. Fa poc el president egipci, Hosnu Mubarak, explicava a Bush les possibles conseqüències de la ira que pot provocar dins les masses àrabs una invasió d'Iraq pels ianquis. No obstant, la posició dels governs àrabs en front d'un atac contra Iraq no és aliar-se amb Bagdad, ni molt menys lluitar contra l'imperialisme, sinó que és únicament no participar en la campanya militar. Volen salvar la cara dels seus pobles amb discursos buits sobre la pau.

De fet, les úniques forces que poden impedir l'ofensiva imperialista contra Iraq són els pobles de la regió i les masses dels països imperialistes. La Intifada palestina segueix resistint davant l'agressió sionista i és la principal torxa de la revolució de l'Orient Mitjà. El poble iraquí trobarà el recolzament dels altres pobles contra la invasió imperialista que pot convertir tota la regió en un infern real per als agressors. La classe treballadora i les masses dels països imperialistes també tenen una enorme responsabilitat, doncs o seran còmplices dels colonialistes ianquis i dels nazis sionistes, o han de posar-se del costat dels pobles iraquí i palestí per a derrotar l'agressió imperialista. Cridem a totes les organitzacions obreres i populars per a unir-se i fer front a l'imperialisme i els seus plans militars.

Yusuf Barman

Escola d'estiu

Al llarg de quatre dies, amb una trentena de participants i com cada estiu, es va realitzar l'escola de Lluita Internacionalista. Aquest any el tema de debat va ser "La Lluita contra el feixisme, avui". Es van analitzar les experiències dels anys trenta d'Alemanya i de la Guerra Civil espanyola. En els dos casos interessava molt concretament, a més de les característiques específiques del desenvolupament del feixisme, el debat viu que es va produir en les organitzacions d'esquerra sobre com enfrontar-lo. Més endavant es va estudiar la situació a l'Europa actual per permetre una nova reconstrucció dels moviments d'extrema dreta i les diferències que podíem trobar respecte dels anys trenta. També la particularitat amb la qual el procés de reconstrucció s'està produint a l'Estat espanyol. Respecte a com enfrontar aquest procés es van analitzar les diverses posicions que a l'esquerra francesa es plantegen per aturar Le Pen i, particularment, l'intens debat a les recents eleccions presidencials.

Un dels grups de treball

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-31-2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

LI